

af blise Gaarde dog endnu ingenfinde have villet henvende sig til Godseterne for at købe, ja ikke engang for at spørge om, hvad de nu forlangte for at sælge Gaardene. Egeoverfor saadanne Kjendsgjerninger som den, at man altsaa kan sidde hen i 20 Aar uden engang at blive spurgt om Prisen paa Gaardene, forekommer den høitærede Indenrigsministers Trøst, at man nu dog vilde have, hvad han kaldte en Menneſtealder — det er rigtignok i alt Fald kun en kort Menneſtealder — til at forberede Sagen i mig ikke at være nogen meget stor Trøst. Og dertil kommer jo, at man lige over for en Del af de paagjældende Eiendomme ikke er stillet lige over for Sandsynligheden af at regne paa et Fæstes Udlob eller Ikke-Udlob, men derimod af at regne paa Udlobet af en Kontrakt, sluttet paa 50 Aar. Tror den høitærede Minister virkelig, at man kan gjøre Regning paa, at alle Forpagtere paa 50 Aar vilde melde sig for at blive Kjøbere af deres Gaarde inden den af ham foreslaaede yderste Frist for Salget? Jeg tror, at den ærede Minister i saa Fald gjør en fuldstændig gal Regning. En Forpagtning paa 50 Aar for en Mand og hans Arvinger o. s. v. er en saa sikker Besiddelsesmaade af Jord, at der i mange Tilfælde ikke vil være nogen Fristelse for Vedkommende til at ombytte den med en længere Besiddelse som Eier; han vil ikke føle sig fristet til at paatage sig for en længere Tid, for en bestemt Narrække, en betydelig forøget Merudgift ud over den hidtilværende for at blive Eier af Gaarden i Stedet for at være en sikker Bruger af samme. Anderledes forholder det sig ganske vist med Fæstet, netop paa Grund af dets Usikkerhed, thi, naar et Fæste vil udløbe, beror jo i Reglen kun paa Livets og Dødens Herre. Blandt de yngre Fæstere træffer man derfor ogsaa langt flere villige Kjøbere end blandt Forpagterne; det er ganske naturligt. Men paa den anden Side er det jo temmelig indlysende, at, hvis man vilde udstrække Tidsfristen endnu videre, end her er foreslaaet, kunde man affurat lige saa godt lade Bestemmelserne blive, som de nu ere, eller omtrent lige saa godt.

Jeg har nu over for den ærede Minister udtalt mig saa udførlig angaaende Bestemmel-

serne i Mindretallets Ændringsforslag eller, rettere sagt, angaaende de Indvendinger, der ere fremkomne imod Mindretallets Ændringsforslag, at jeg vil kunne forbigaa den meget lignende Anledning til Bemærkninger, som den ærede Ordførers Udtalelse om de samme Forhold kunde give mig. Ogsaa han saae en Betydning i de i Mindretallets Forslag manglende §§ 7 og 8 af Lovforslaget i Henseende til at tilfredsstille Situationen og skaffe Ro, hvis Tilstedeværelse og Berettigelse jeg, som allerede nævnt, under ingen Omstændigheder kan anerkjende, og allermindest da, naar denne Fred og Ro skal betales af Næstens Lomme; men det er dog Meningens.

Jeg kan i Anledning af Mindretallets Ændringsforslag i dets Helhed slutte med at udtale, at jeg agter at stemme for det, skjøndt, kan jeg sige, kun nødvendig, idet det ogsaa i mine Tanker indeholder „et for Meget“, men ganske vist paa et andet Punkt end det af den ærede Ordfører fremhævede. Derfor Mindretallets Ændringsforslag imidlertid skulde blive forkastet; da agter jeg at stemme for samtlige de Ændringsforslag, der ere stillede af Flertallet, med Undtagelse af det, der er stillet under Nr. 12. Thi den ærede Ordfører gjorde mig ogsaa storlig Uret deri, at han mente, at jeg skulde have sagt, at Udvalgets Flertal paa alle Punkter havde mildnet § 6; tværtimod fremhævede jeg udtrykkelig i forrige Møde, at Ændringsforslaget under Nr. 12 var en Skjerpelse af § 6. Derfor altsaa Flertallets Ændringsforslag overhovedet komme under Afstemning, hvilket jeg ikke haaber, idet jeg nemlig haaber, at Mindretallets Forslag maa blive vedtaget, vil jeg, som sagt, stemme for alle Flertallets Forslag med Undtagelse af det under Nr. 12. Men saa vil jeg rigtignok bag efter stemme imod alle Paragraferne, Stykke for Stykke, med Undtagelse af § 1, forsaavidt den skulde være bleven indskrænket til kun at omfatte sit første Stykke.

Formanden: Naar det ærede Medlem, der nu satte sig, i Dag gjentog en Uttring, som han allerede brugte i forrige Møde, nemlig at Lovforslagets § 8 efter hans Formening vilde være et Brud paa Tro og Love, saa